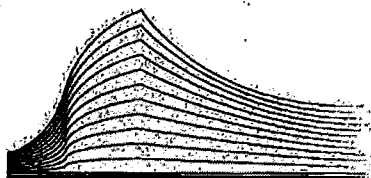

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2018/ 940
Datum van uitspraak
5 april 2018
Rolnummer
2017/AB/480

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001123878-0001-0008-01-01-1

OCMW - leefloon
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 8°, Ger. W.)

E

tegen

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN HALLE, met zetel te 1500 HALLE, Auguste Demaeghtlaan, 30, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. ROOBAERT Anton, advocaat te 1500 HALLE, Vestingstraat 8

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 20 april 2017 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 16e kamer (A.R. 17/37/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 22 mei 2017,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 1 februari 2018. De zaak werd in voortzetting gezet op de openbare zitting van 1 maart 2018.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer B is op 24 september 2015 gaan inwonen bij zijn broer (en diens vriendin) in Halle. Hij was gescheiden en had ingevolge een gerechtelijke procedure de verplichting een vaste verblijfplaats te hebben, die hij kreeg bij zijn broer. Op 30 september 2015 heeft hij bij het ocmw Halle een leefloon aangevraagd. Hij kreeg dit leefloon telkens voor opeenvolgende periodes van drie maanden, dit als samenwonende.

Op 16 september 2016 heeft de heer B zich spontaan aangeboden bij het ocmw Halle. Hij verklaarde dat hij ingevolge oplopende spanningen (ten gevolge van een gebrek aan privacy) niet verder kon blijven wonen bij zijn broer in Halle, en dat hij verbleef in een loods (garage?) te Edingen, die daar na zijn echtscheiding door zijn ouders gehuurd was om zijn bezittingen op te bergen. Tijdens het gesprek met het ocmw werd contact opgenomen met het opvangcentrum Haven 21 om een verblijf te regelen voor de heer B. De heer B verklaarde echter dat hij in het weekend kon verblijven bij familie in de Ardennen. Daarna zou hij contact opnemen met het opvangcentrum. Hij heeft dit blijkbaar ook effectief gedaan. Volgens zijn verklaring kon dit centrum hem echter geen onderdak verlenen op 20 september 2016.

2.

Op 30 september 2016 is de heer B opnieuw op gesprek geweest bij het ocmw. Hij verklaarde dat hij nog steeds verbleef te Edingen in een loods. Uit het sociaal verslag blijkt dat hem op dat ogenblik werd gezegd dat, indien hij verder in Edingen wenste te verblijven, hij daar een nieuwe aanvraag voor leefloon moest indienen.

De heer B heeft dit niet gedaan. Hij is blijkbaar blijven wonen in de loods in Edingen. In de loop van de maand oktober 2017 heeft hij een referentieadres aangevraagd bij het ocmw Edingen.

Op 20 oktober 2016 heeft het ocmw de beslissing genomen een einde te stellen aan het recht op leefloon van de heer B; vanaf 16 september 2016 omdat hij vanaf dat ogenblik niet meer in Halle verbleef en het ocmw van Halle dan ook niet meer het bevoegde ocmw was.

3.

Bij verzoekschrift van 5 januari 2017 heeft de heer E beroep ingesteld tegen de beslissing van het ocmw Halle van 20 oktober 2016 bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel. Volgens de heer E was zijn gewoonlijke verblijfplaats nog altijd bij zijn broer in Halle.

Bij vonnis van 20 april 2017, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 24 april 2017, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 22 mei 2017 heeft de heer B ; hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke vereisten en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De eerste rechter oordeelde dat het ocmw Halle vanaf 16 september 2016 niet meer het bevoegde ocmw was om steun te verlenen, omdat vanaf die datum de heer B ; zijn gewone en hoofdzakelijk verblijf niet meer had in Halle.

De heer E ; betwist dit. Volgens hem was zijn gewone verblijfplaats gebleven bij zijn broer te Halle. Alhoewel hij sinds september 2016 de nacht doorbracht in Edingen in de loods, keerde hij dagelijks naar zijn broer terug om daar gebruik te maken van sanitaire voorzieningen, de keukenequipage en om 'er zijn post op te halen.. Sanitaire voorzieningen en keuken waren niet voorhanden in de loods waarin hij verbleef. Hij kon overdag naar de woning van zijn broer terugkeren omdat de vriendin van zijn broer dan uit werken was. Volgens hem bleef Halle aldus het centrum van zijn belangen. Hij is daar ook in het bevolkingsregister ingeschreven gebleven tot 3 oktober 2017.

Als bewijs van zijn effectief verblijf in Halle verwijst de heer B ; naar het feit dat hij op 20 september 2016 vanuit de woning van zijn broer een telefonisch onderhoud had met het opvangtehuis Haven 21. Hij legt ook een verklaring voor van zijn broer van 21 mei 2017 waaruit zou blijken dat hij effectief daar woont

2.

Het ocmw Halle vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. De heer B ; heeft tijdens de bezoeken van 16 en 30 september 2016 duidelijk aangegeven dat hij in Edingen verbleef. Er werd hem op dat ogenblik ook gezegd dat hij zich dan voor een leefloon moest richten tot dit . Dat de heer B ; de intentie had om verder in Edingen te blijven wonen blijkt volgens het ocmw ook uit het feit dat hij vroeg of hij verder afspraken moest nakomen bij een sociale instelling "De Poort" die hem begeleidde, nu hij in Edingen verbleef. Het ocmw heeft hem dit aangeraden, maar de heer E ; is er toch niet meer naar toe gegaan.

Het ocmw Halle stelt ook dat het moeilijk te begrijpen is dat de heer B als hij dan toch zijn gewone verblijfplaats terug in Halle had bij zijn broer, hij dan, in plaats van beroep in te stellen bij de arbeidsrechtbank, niet opnieuw een aanvraag heeft ingediend in Halle. Aldus had na een onderzoek zijn situatie snel kunnen geregulariseerd worden.

3.

Overeenkomstig artikel 18 van de wet van 26 mei 2002 op de maatschappelijke integratie is het bevoegde ocmw voor de toekenning van het leefloon het centrum bedoeld in artikel 1, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 2 april 1965 betreffende de tenlasteneming van de steun, verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Overeenkomstig artikel 1, eerste lid, 1° van deze wet wordt voor de toepassing van de wet verstaan onder steunverlenend ocmw, het openbaar centrum van de gemeente op wiens grondgebied zich een persoon bevindt die bijstand behoeft, wiens staat van behoeftigheid door dit centrum erkend werd en aan wie zij steun verleent, waarvan de aard en, zo nodig, het bedrag door haar beoordeeld en bepaald worden.

De verblijfplaats die bepalend is voor de aanwijzing van het bevoegde ocmw is de gewone verblijfplaats, dit is de plaats waar iemand het centrum van zijn belangen heeft en ook effectief verblijft (cf. Aide-Sociale – Intégration sociale, Le droit en pratique, 2011, p. 424 e.v. met verdere verwijzingen). De inschrijving in het bevolkingsregister is een indicatie, maar is niet doorslaggevend.

4.

Bij de beoordeling van de gewone verblijfplaats in huidige betwisting kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de heer B zelf tot tweemaal toe aan het ocmw verklaard heeft dat hij effectief verbleef in een loods of garage in Edingen vanaf 16 september 2016. Na ontvangst van de beslissing van het ocmw om op die basis het leefloon stop te zetten, heeft de heer B zich ook niet terug tot het ocmw gewend om de situatie recht te zetten, maar heeft hij tot januari 2017 gewacht om beroep in te stellen tegen de beslissing. Reeds bij het gesprek van 30 september 2016 was hem gezegd dat, ingevolge zijn feitelijk verblijf in Edingen, hij zich in de toekomst voor maatschappelijke steun tot de gemeente Edingen moest richten. Bij het gesprek van 30 september 2016 heeft de heer B ook gevraagd of hij nog verder begeleiding diende te volgen in Halle, nu hij in Edingen verbleef. Alhoewel hem geadviseerd was dit te blijven doen, heeft hij dit niet gedaan.

5.

De stelling van de heer B dat, alhoewel hij de nacht doorbracht in Edingen, hij overdag meestal in Halle verbleef bij zijn broer, vindt geen voldoende ondersteuning in de aangebrachte bewijselementen. Het loutere feit dat hij 20 september 2016 nog een telefoon gepleegd heeft vanuit de woonplaats van zijn broer (wat, zoals het ocmw opmerkt, ook kan verklaard worden door het feit dat zijn gsm in beslag was genomen) is zeker geen voldoende bewijs. De verklaring van zijn broer van 21 mei 2017 is, ongeacht nog het feit dat zij uitgaat

van een naast familielid, onvoldoende duidelijk om als een voldoende bewijsstuk in aanmerking genomen te worden.

Indien hij effectief alle dagen naar Halle kwam, had de heer B dit zeker door andere bewijsmiddelen kunnen aantonen, zoals betalingen voor het vervoer (busabonnement? benzine?) en voor aankoop van levensmiddelen en door getuigenverklaringen van andere personen die hij daar ontmoette.

De heer B maakt ook onvoldoende duidelijk waaruit de loods of garage waarin hij verbleef in Edingen, precies bestond. Maakte deze garage deel uit van een woning, hoe groot was ze en welke voorzieningen waren er voorhanden? Er kan moeilijk aangenomen worden dat de heer B zich iedere dag 20 km heen en 20 km terug (dit is de gemiddelde afstand tussen Halle en Edingen) verplaatste voor zijn sanitaire voorzieningen.

6.

Zoals de eerste rechter opmerkte, is ook onduidelijk waarom de heer B als geen echt verblijf mogelijk was in de loods, niet verder gezocht heeft naar een opvang in het onthaaltehuis waarnaar hij verwezen was door het ocmw. Misschien was daar niet onmiddellijk plaats vrij (zoals hij voorhoudt), maar dat sluit niet uit dat er plaats kon vrijkomen.

De heer B geeft ook geen voldoende verklaring waarom hij niet is ingegaan op het aanbod van de vzw sociaal verhuurkantoor West-Brabant, waarbij hij een aanbod kreeg van een huurappartement vanaf 15 november 2016. Dat hij daarvoor niet meer in aanmerking kwam omdat zijn leefloon weggevallen was, is onvoldoende bewezen. Indien hij zijn gewoonlijke verblijfplaats terug in Halle vestigde, zou hij aanspraak hebben kunnen maken op een leefloon als alleenstaande, waarmee hij de huur kon betalen. Het blijkt niet uit het voorgelegde schrijven dat, om in aanmerking te komen voor een woning van een sociaal verhuurkantoor, een minimum grens aan het inkomen gesteld wordt.

7.

De eerste rechter heeft dan ook terecht geoordeeld dat het ocmw Halle niet meer het bevoegde ocmw was voor de dienstverlening, omdat de heer B daar zijn gewone verblijfplaats niet meer had.

Het ocmw, dat de heer B geïnformeerd had over de noodzaak om in Edingen het leefloon aan te vragen wanneer hij daar vast zou verblijven, had niet de verplichting om het dossier ambtshalve over te maken aan het ocmw Edingen.

Overeenkomstig artikel 18, § 4 van de wet van 26 mei 2002 moet een openbaar centrum een aanvraag, waarvoor het zich onbevoegd acht, binnen de vijf kalenderdagen verzenden aan het volgens hem bevoegd centrum. In dat geval wordt de aanvraag gevalideerd op de datum van ontvangst bij het eerste centrum. Komt het ocmw zijn verplichting niet na, dan kan het

gehouden zijn zelf het leefloon te betalen. Deze bepaling is echter, volgens de tekst van de wet, enkel van toepassing wanneer het openbaar centrum een aanvraag ontvangt, waarvoor het zich onbevoegd acht en niet wanneer het centrum vaststelt dat het territoriaal niet meer bevoegd is (*Aide sociale-Intégration sociale, op. cit. 519-521*). Het ocmw is, op basis van de algemene beginselen van het Handvest van de sociaal verzekerde, wel verplicht om de leefloonaanvrager te informeren over zijn onbevoegdheid en het eventueel bevoegde ocmw (zelfde referentie).

In casu heeft de heer B geen (nieuwe) aanvraag tot leefloon ingediend, (leefloon dat normaal verviel op 30 september 2016). Het ocmw Halle heeft de heer B uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak een nieuwe aanvraag in te dienen in Edingen wanneer hij daar zou blijven wonen en is aldus de verplichtingen, volgend uit het Handvest voor de sociaal verzekerde, nagekomen.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak;

Gelet op het mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, waarnemend advocaat-generaal, waarop repliek voor het OCMW van Halle,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, het ocmw Halle tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer Beckers op 174,94 €.

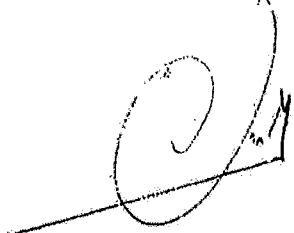
Veroordeelt het OCMW van Halle eveneens tot betaling van 20 euro als bijdrage aan het Fonds voor Juridische Tweedelijnsbijstand.

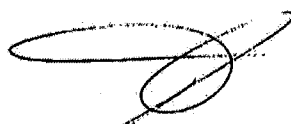
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
I. VAN DAMME,
J.-P. VAN CONINGSLOO,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN,

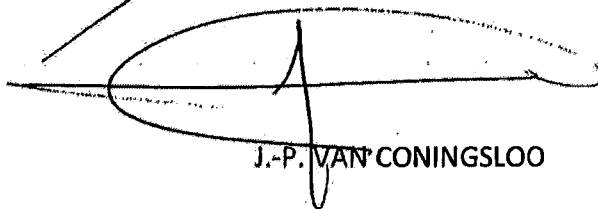
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

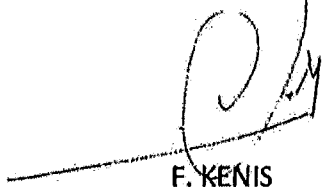

J.-P. VAN CONINGSLOO

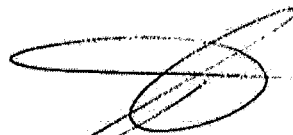
I. VAN DAMME

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 5 april 2018 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

Toepassing art. 785 Gv.W.: De Reen I. Van Damme verkent in de onmogelijkheid
leid om het ooreft te ondertekenen.

